

۲۸۸- ای سرگردان کوه و بیابان در سبیل رحمن

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۲۸۸- ای سرگردان کوه و بیابان در سبیل رحمن

ای سرگردان کوه و بیابان در سبیل رحمن، هر جمعی پریشان گردد و هر سر و سامانی بنهایت بر باد رود لکن تو شکر کن جمال قیوم را که پریشان راه او هستی و بی سر و سامان سبیل او سرگشتگی چون در بیابان او افتد به از صد هزار آسودگیست غربت پرکرت چون در راه او باشد به از صد هزار مسرت و راحت وطن. تشنه کوثر الهی از بحور حیات مستغنی است و طالب موائد سمائی از نعمت جسمانی بی نیاز وصل جمال بیزوال جز بصدقات و مشقات بیابان فراق حاصل نگردد و وصول بکعبه مقصود جز بقطع بادیۀ بی آب میسر نشود.

ORIGINAL

AUDIO